

РЕШЕНИЕ

№ 6988

гр. София, 25.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 7 състав, в
публично заседание на 25.10.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маруся Йорданова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **3749** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по протест на прокурор от Софийска Градска Прокуратура отдел „Назор за законност“ срещу волеизявление по издаване на Свидетелство за правоуправление на МПС №[ЕИК]/10.01.2011г. на началника на ОПП при СДВР на Н. Л. В..

С протеста е предложено да бъде прогласено за нищожно издаденото СУМПС.

В съдебно заседание, прокурор при СГП поддържа протеста и моли съда да го обяви за нищожно.

Ответникът – Началникът на ОПП-СДВР – в съдебно заседание не се явява и не се представлява.

Заинтересованата страна Н. В. – в съдебно заседание се явява лично като оспорва протеста и моли същият да не бъде уважаван.

Съдът, след като се запозна с представените по делото доказателства и взе предвид становищата на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

На 16.12.2010 г. Н. Л. В., ЕГН [ЕГН] от [населено място] подава в ОПП-СДВР заявление с вх. № 29013676/16.12.2010г. за подмяна на СУМПС, съгласно чл.15, ал.1 от НАРЕДБА № I-157 от 1.10.2002 г. за условията и реда за издаване на свидетелство за управление на моторни превозни средства, отчета на водачите и тяхната дисциплина.

В декларация по чл. 13, т. 6 от Наредба № I-157/2002 г. (лист 11 от делото) лицето е

декларирало, че обичайното ѝ пребиваване не е в друга държава-членка на ЕС. Издадено е СУМПС[ЕИК]/10.01.2011г. на Н. В. за категории В и М с валидност до 10.01.2021 г., получено от лицето на 14.12.2011г.

Видно от уведомление УРИ 3286р-44692/06.10.2020г. от ГД „Национална полиция“, докладна записка УРИ 226р-31370 по описа на СДВР и писмо изх.№ ц1046-40-2457/06.11.2020г. по описа на НОИ“, лицето Н. Л. В. няма „обичайно пребиваване“ в Р България.

От писмо с изх. № 433200-117677/18.11.2020г. на НОИ се установява, че лицето няма деклариран осигурителен доход за периода от м. м.12.2009 г. до момента на извършената проверка.

В хода на делото, от страна на заинтересованото лице - Н. В., е представила диплома за завършено висше образование в Университет „Л. М.“ – М., факултет по обществени науки, видно от която същата се е дипломирала на 28.01.2011г.

При така установената фактическа обстановка, съдът правил следните правни изводи:

Протестът е допустим - подаден е при упражняване правомощията на прокуратурата по чл.16,ал.1,т.1 от АПК, срещу волеизявление на административен орган за издаване на СУМПС - индивидуален административен акт по чл.21,ал.3 АПК, с искане за обявяване на неговата нищожност, което съгласно чл.149, ал.5 от АПК не е ограничено във времето.

Разгледан по същество, протестът е неоснователен.

Доколкото в специалните закони и в АПК не съществуват изрично формулирани основания за нищожност на административните актове, теорията и съдебната практика са възприели критерия, че такива са петте основания за незаконосъобразност по чл. 146 АПК, но тогава, когато нарушенията им са особено съществени. Нищожен е само този акт, който е засегнат от толкова съществен порок, че актът изначално, от момента на издаването му не поражда правните последици, към които е насочен. Съобразно това и с оглед на всеки един от възможните пороци на административните актове, теорията е изградила следните критерии кога един порок води до нищожност и кога същият води до унищожаемост: 1). Всяка некомпетентност винаги е основание за нищожност на акта. 2). Порокът във формата е основание за нищожност, само когато е толкова сериозен, че практически се приравнява на липса на форма и оттам - на липса на волеизявление. 3). Съществените нарушения на административно-производствените правила са основания за нищожност, също само ако са толкова съществени, че нарушението е довело до липса на волеизявление (например - поради липса на кворум). 4). Нарушенията на материалния закон касаят правилността на административния акт, а не неговата валидност, поради което нищожен би бил на посоченото основание само този акт, който изцяло е лишен от законова опора - т. е. не е издаден на основание нито една правна норма и същевременно засяга по отрицателен начин своя адресат. Само пълната липса на условията или предпоставките, предвидени в приложимата материалноправна норма, и липсата на каквото и да е основание и изобщо на възможност за който и да е орган да издаде акт с това съдържание би довело до нищожност на посоченото основание. 5). Превратното упражняване на власт също е порок, водещ само до незаконосъобразност като правило и само ако преследваната цел не може да се постигне с никакъв акт посоченият порок води до нищожност.

Съгласно чл.7, пар.3 от Директива ЕС 2006/126/ЕО подновяването на свидетелства за

управление на превозно средство, когато техният срок изтече, подлежи на продължаващо спазване на минималните стандарти на физическа и умствена годност за управление... и обичайно пребиваване на територията на държавата-членка, издаваща свидетелството или доказателства, че кандидатите са учили там за срок най-малко шест месеца.

Анализът на посочените разпоредби от европейското законодателство и националния закон ясно и категорично обвързват компетентността на органите за издаване, респективно подновяване на свидетелството за управление на МПС, с мястото (държавата) на обичайно пребиваване, т.е. компетентността на административните органи на съответната държава – членка е обусловена от това дали лицето, което е поискало от тях издаване на свидетелството за управление, има обичайно пребиваване на територията на тази държава – членка.

Съгласно чл.12 от Директива ЕС 2006/126/ЕО „обичайно пребиваване“ означава мястото, където дадено лице обикновено живее, тоест повече от 185 дни през календарна година, поради лични или трудови връзки, или ако лицето няма трудови връзки, поради лични връзки, които сочат тясна обвързаност на лицето с мястото, където то живее. Независимо от това, за обичайно пребиваване на лице, чиито трудови връзки са на различно място от личните му връзки и което вследствие на това последователно пребивава на различни места в две или повече държави-членки, се счита мястото, където са личните му връзки, при условие че лицето редовно се връща там. Спазването на последното условие не е необходимо, ако лицето пребивава в дадена държава-членка за изпълнение на задача с определена продължителност. Следването в университет или друго учебно заведение не се счита за смяна на обичайно пребиваване.

Видно от посочената разпоредба, обичайното пребиваване по смисъла на директивата е фактическо обстоятелство, чието установяване се извършва в рамките на административното производство и по предвидения в националния закон на съответната държава – членка ред със съответните процесуални средства. Националният законодател е възприел, че в производствата по издаване, респ. подновяване на СУМПС обичайното пребиваване на лицата на територията на страната се доказва с декларация, каквато процесуална възможност е предвидена и в чл. 39 от АПК, т.е. наличието на подписана от лицето декларация е допустимо и достатъчно доказателствено средство за установяване на обичайно пребиваване на територията на страната. Наличието на декларация дава на административния орган основание, при липса на други данни, да приеме за установен факта на обичайно пребиваване на лицето на територията на България, което от своя страна го легитимира като компетентен орган съгласно чл.8, пар.1 от Директива ЕС 2006/126/ЕО.

Според разпоредбата на чл. 4, ал. 1 от Наредба № I-157/01.10.2002 г. вр. чл. 151, ал. 5 от ЗДвП СУМПС се издава от структурните звена „Пътна полиция“ при областните дирекции на МВР, поради което техните ръководители са административният орган, компетентен да издаде СУМПС, но само на лица, които са установили обичайното си пребиваване в Република България, за което обстоятелство подписват декларация. Следователно компетентността на органите за издаване, респективно подновяване на СУМПС, е обвързана с мястото /държавата/ на обичайно местопребиваване.

От доказателствата по делото – диплома за завършено висше образование в Университет „Л. М.“ – М., факултет по обществени науки, се установява, че към

дата на издаване на СУМПС лицето не е имало обичайно пребиваване на територията на Република България, тъй като същата е била студентка в М., Германия и се е дипломирала на 28.01.2011г., когато е издържала и държавния си изпит. В обясненията си, приложени по делото лицето лично е посочило, че след дипломирането си живее в Германия и работи там.

Приема се константно в съдебната практика, че като критерии за нищожност на административния акт поради материална незаконосъобразност се изследват: пълна липса на условията, визирани в хипотезата на приложимата материалноправна норма; дали актът е изцяло лишен от законова опора; дали акт със същото съдържание не може да бъде издаден въз основа на никакъв закон, от нито един орган; дали актът е основан на друг нищожен административен акт или налага извършването на престъпление, съответно - административно нарушение и др.

В случая наведеното от протестиращия прокурор основание за нищожност на административния акт е липса на компетентност на административния орган за издаване на СУМПС, поради противоречие с изискването за „обичайно пребиваване“, съгласно Директива 2006/126/ЕО.

Съгласно чл. 7, пар. 5 , б. „а“, б „б“ и б. „в“ от Директива 2006/126/ЕО предвиждат, че никой не може да притежава повече от едно свидетелство за управление на превозно средство. Държава-членка отказва издаването на свидетелство, когато установи, че кандидатът вече притежава свидетелство за управление на превозно средство и предприемат необходимите мерки. Необходимите мерки по отношение на издаването, подмяната, подновяването или заменянето на свидетелство за управление на моторно превозно средство имат за цел да се провери с други държави-членки, когато има обосновани основания за съмнения, че кандидатът вече притежава друго свидетелство за управление на моторно превозно средство

Разпоредбата на чл.7, пар. 5 от Директива ЕС 2006/126/ЕО, е въведена в националното законодателство посредством нормата на чл.151, ал. 7 от ЗДвП. Действително, според посочената разпоредба едно и също лице може да притежава само едно свидетелство за управление на МПС, издадено от държава-членка на ЕС, но към момента на издаване на атакуваното СУМПС, Н. В. не е имала издадено СУМПС от властите на Германия.

Следователно, в настоящия случай, видно от доказателствата по делото, СУМПС е издадено, при наличие на предпоставките да бъде приложена разпоредбата на чл. 151, ал. 5 от ЗДвП, тъй като лицето е било с обичайно пребиваване на територията на Република България към момента на заявяване респ. момента на получаване на СУМПС.

С оглед изложеното протестът на СГП се явява неоснователен и като такъв следва да се отхвърли.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, III отделение, 7-ми състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ протеста на прокурор от Софийска Градска Прокуратура отдел „Наздор за законност“ срещу волеизявление по издаване на Свидетелство за правоуправление на МПС №[ЕИК]/10.01.2011г. на началника на ОПП при СДВР на Н. Л. В..

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: